

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο
διανέμεται ελεύθερα στο
διαδίκτυο από τον δημιουργό του,
υπό την ακόλουθη άδεια
Creative Commons:

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΠΑΝΟΣ ΠΑΧΝΕΛΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο Βερν γεννήθηκε στη Γαλλία (Νάντη 1828 - Αμιένη 1905) και άρχισε τη λογοτεχνική του καριέρα σαν θεατρικός συγγραφέας, αλλά γρήγορα στράφηκε στις αφηγήσεις ταξιδιών και περιπετειών οι οποίες του χάρισαν φήμη και δόξα. Το πρώτο έργο της σειράς *Παράξενα Ταξίδια* ήταν το *Πέντε εβδομάδες σ' αερόστατο*, που τον έκανε αμέσως διάσημο.

Τα έργα του Βερν διακρίνονται για τη γόνιμη επινόηση περιπετειών, τη ζωντάνια των χαρακτήρων και για τις εξαιρετικές περιγραφές εξωτικών τόπων και χωρών. Διαθέτοντας ένα ειλικρινή ενθουσιασμό για τις δυνατότητες της επιστήμης, πρόβλεψε με εξαιρετική ακρίβεια πολλές επιστημονικές ανακαλύψεις.

Στα έργα του Βερν διακρίνουμε ακόμη μια εμπιστοσύνη

προς τον άνθρωπο και τις πνευματικές του δυνατότητες.

Από την τεράστια συγγραφική παραγωγή του μπορούμε να αναφέρουμε τα έργα: *Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από την θάλασσα*, *Ο γύρος του κόσμου σε 80 μέρες*, *Τα τέκνα του πλοιάρχου Γκραντ*, *Μιχαήλ Στρογγώφ* και *Η μυστηριώδης νήσος*.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

Το μυθιστόρημα αυτό θεωρείται από τα πιο αντιπροσωπευτικά δείγματα της συγγραφικής δεινότητας του Βερν. Μέσα σε ένα ξένο και άγνωστο περιβάλλον, οι πέντε ήρωες του βιβλίου επιστρατεύουν όλες τις ψυχικές και σωματικές δυνάμεις που διαθέτουν, προκειμένου να καταφέρουν να επιβιώσουν. Ο αναγνώστης θα διαπιστώσει ότι, μακριά από τις ευκολίες του πολιτισμού, η φύση μας προσφέρει όλα όσα χρειάζονται για μια ζωή, αν όχι εύκολη, σίγουρα ευχάριστη.

Η άγνωστη δύναμη, που την παρουσία της νοιώθουν αλλά δεν βλέπουν οι ήρωες του βιβλίου, προσθέτει μια γεύση μυστηρίου, η οποία συντηρεί αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη μέχρι την τελευταία σελίδα του βιβλίου.

Όλο το έργο είναι ένας ύμνος στη θέληση του ανθρώπου για επιβίωση και στην ικανότητά του να βρίσκει λύσεις ακόμα και στα πιο δύσκολα προβλήματα.

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΟΥ ΑΕΡΑ

Εκείνο το απόγευμα της 23 Μαρτίου 1865, καθώς η θύελλα λυσσομανούσε πάνω από τον Ειρηνικό Ωκεανό, ένα αερόστατο που το παράσερνε σχεδόν ακυβέρνητο ο δυνατός αέρας, κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να πέσει μέσα στ' αγριεμένα κύματα. Μέσα στο καλάθι του αερόστατου βρίσκονταν τέσσερις άντρες, ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι και ένας σκύλος. Ποιοι ήταν όμως αυτοί και πως βρέθηκαν σε αυτή τη δύσκολη θέση; Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Είναι η εποχή του εμφύλιου πολέμου στην Αμερική μεταξύ Βορείων και Νοτίων. Ο στρατηγός Γκραντ των Βορείων, επιτίθεται στην πολιτεία Ρίτςμοντ, η επίθεσή του όμως αποκρούεται και πολλοί αξιωματικοί του αιχμαλωτίζονται μέσα στην πόλη. Μεταξύ αυτών ο μηχανικός Κύρος Σμιθ και ο δημοσιογράφος Γεδεών Σπίλετ.

Ο Διοικητής της πολιορκημένης πόλης δίνει εντολή να

κατασκευαστεί ένα μεγάλο αερόστατο και να δεθεί στην κεντρική πλατεία, ώστε μόλις κοπάσει ο άνεμος, μια μικρή ομάδα αντρών να μπορέσει να βγει από τη Ρίτςμοντ και να επικοινωνήσει με το στρατηγό των Νοτίων, Λη.

Ο ναυτικός Πένκροφ, αιχμάλωτος κι αυτός, πλησιάζει τον Κύρο Σμιθ και του προτείνει να το σκάσουν χρησιμοποιώντας το αερόστατο. Ο Σμιθ συμφωνεί και το ίδιο βράδυ, μέσα στη θύελλα και το βαθύ σκοτάδι, μαζεύονται στην πλατεία ο Κύρος Σμιθ, ο Γεδεών Σπίλετ,

ο υπηρέτης του Σμιθ νέγρος Ναμπ, ο Πένκροφ και ο δεκαπεντάχρονος φίλος του Άρμπερτ Μπράουν. Την τελευταία στιγμή κι ενώ ετοιμάζονται να λύσουν τα σχοινιά, μέσα στο καλάθι του αερόστατου πηδάει και ο σκύλος του Σμιθ, ο Τοπ. Τρία μερόνυχτα ταξιδεύουν μέσα στην κακοκαιρία που δεν λέει να κοπάσει, αλλά τώρα, καθώς το αερόστατό τους έχει κουρελιαστεί, κινδυνεύουν σοβαρά να πέσουν μέσα στ' άγρια κύματα. Ξαφνικά βλέπουν στον ορίζοντα να προβάλλει μια φλούδα γης. Κάνουν κουράγιο αλλά καθώς πλησιάζουν ένα τεράστιο κύμα ορθώνεται και τους χτυπά με μανία, ενώ εκείνοι κρατιούνται σφιχτά από τα σχοινιά του αερόστατου. Τελικά λίγα μέτρα από την ακτή πέφτουν μέσα στη θάλασσα και κολυμπώντας φτάνουν στην αμμουδιά όπου πέφτουν κατάκοποι.

Το άλλο πρωί, μόλις ξύπνησαν, διαπίστωσαν ότι το αερόστατο τους είχε ρίξει σε μια ερημική ακτή. Από την παρέα τους όμως έλειπε ένας, ο μηχανικός Κύρος Σμιθ. Μαζί μ' αυτόν ήταν άφαντος και ο σκύλος του. Αμέσως συμφώνησαν όλοι πως έπρεπε να ψάξουν να βρουν τον μηχανικό. Κατευθύνθηκαν προς τη βόρεια πλευρά του νησιού, όπου υπολόγιζαν ότι

θα είχαν ρίξει τα κύματα τον Κύρο Σμιθ. Όπου κι αν έψαξαν όμως στάθηκε αδύνατο να τον βρουν. Την άλλη μέρα ο νέγρος Ναμπ έφυγε μόνος του να ψάξει για τον κύριό του, ενώ οι υπόλοιποι άρχισαν να οργανώνουν τη ζωή τους για να μπορέσουν να επιβιώσουν σ' αυτή την ερημιά.

Μετά από πολλές ώρες άκουσαν ένα γαύγισμα κι αμέσως φάνηκε να έρχεται μέσα από τα δέντρα ο Τοπ. Το σκυλί γάβγιζε και χοροπηδούσε κι αμέσως κατάλαβαν πως ήθελε να το ακολουθήσουν. Ξεκίνησαν γρήγορα όλοι μαζί και μετά από αρκετή διαδρομή ο Τοπ τους οδήγησε σε μια σπηλιά, όπου με ανακούφιση είδαν ξαπλωμένο, αλλά ζωντανό, τον μηχανικό Κύρο Σμιθ και δίπλα του γονατιστό να τον περιποιείται, τον πιστό του υπηρέτη Ναμπ. Χάρηκαν όλοι αλλά γρήγορα διαπίστωσαν πως υπήρχε ένα μυστηριώδες γεγονός. Ενώ η θάλασσα τον είχε ξεβράσει αναίσθητο στην ακτή, ο Σμιθ δεν μπορούσε να εξηγήσει ποιος τον είχε μεταφέρει σ' αυτή τη σπηλιά, η οποία ήταν αρκετά μακριά από τη θάλασσα.

Χαρούμενοι πάντως όλοι πήραν το δρόμο του γυρισμού μεταφέροντας τον αδύναμο ακόμα μηχανικό με ένα αυτοσχέδιο φορείο. Αποφάσισαν πως την επόμενη μέρα θα έπρεπε να ανέβουν σε

κάποια βουνοκορφή για να διαπιστώσουν αν βρίσκονταν σε ήπειρο ή σε νησί.

Η ΝΗΣΟΣ ΛΙΝΚΟΛΝ

Νωρίς το άλλο πρωί ξεκίνησαν οι ναυαγοί για να ανέβουν στο βουνό που έβλεπαν στα δυτικά τους. Γύρω στις δέκα είχαν φτάσει στους πρόποδες του βουνού και άρχισαν τη δύσκολη και κοπιαστική πορεία τους προς την κορυφή.

Κατά τις έξι το απόγευμα σταμάτησαν κουρασμένοι σε ένα πλάτωμα και έφαγαν από τα λιγοστά τρόφιμα που είχαν μαζί τους. Έπειτα ο Κύρος Σμιθ και ο δεκαπεντάχρονος Άρμπερτ συνέχισαν τη πορεία τους και μετά από δύο ώρες έφτασαν στην κορυφή του βουνού, όπου κοιτάζοντας γύρω-γύρω διαπίστωσαν πως ήταν περιτριγυρισμένοι από θάλασσα.

-Βρισκόμαστε πάνω σε ένα νησί! είπε ο μηχανικός.

Κατέβηκαν γρήγορα στους συντρόφους τους και τους είπαν τα δυσάρεστα νέα.

-Μην ανησυχείτε, είπε ο Πένκροφ. Βγήκαμε από τη Ρίτςμοντ χωρίς άδεια και δεν θα μπορέσουμε να φύγουμε από εδώ;

Το άλλο πρωί ανέβηκαν όλοι στην κορυφή του βουνού και διαπίστωσαν πως το νησί είχε το σχήμα ενός παράξενου πουλιού.

Ο Σμιθ τους είπε πως ίσως να έμεναν για μεγάλο χρονικό διάστημα σ' αυτό το κομμάτι γης και πως θα έπρεπε να οργανώσουν τη ζωή τους. Τότε ο Πένκροφ πήρε το λόγο και είπε πως θα έπρεπε να δώσουν ένα όνομα στο νησί.

-Ας το ονομάσουμε Λίνκολν, είπε ο Σμιθ, προς τιμήν ενός μεγάλου πολίτη που παλεύει για την ενότητα της Αμερικανικής Δημοκρατίας. Όλοι συμφώνησαν μαζί του. Έπειτα πήραν το δρόμο του γυρισμού και αποφάσισαν να εξερευνήσουν λίγο το νησί. Κυρίως ο Σμιθ ήθελε να δει από κοντά μία λίμνη που είχε διακρίνει από την κορυφή του βουνού. Καθώς βάδιζαν ο μηχανικός μάζευε διάφορα δείγματα από πετρώματα και φυτά και τα έβαζε στην τσέπη του.

Γρήγορα διαπίστωσαν πως στο νησί υπήρχε αφθονία από

αγριοπερίστερα και φασιανούς, ενώ συνάντησαν και κάτι μεγαλόσωμα ζώα που έμοιαζαν με καγκουρό. Μια και δεν είχαν τουφέκια για να τα κυνηγήσουν, αποφάσισαν να φτιάξουν τόξα και βέλη.

Τις επόμενες μέρες οι ναυαγοί κατασκεύασαν με πλίθρες ένα κλίβανο για να μπορούν να ψήνουν πηλίνα μαγειρικά σκεύη.

Στις 2 Απριλίου ο Σμιθ τους ανακοίνωσε πως θα υπολόγιζε τον προσανατολισμό και τη γεωγραφική θέση του νησιού. Χρησιμοποιώντας κομμάτια ξύλου για να φτιάξει διαβήτη και μετά από πολλές μετρήσεις, αυτός ο σπουδαίος άνθρωπος βρήκε πως το νησί τους απείχε 1200 μίλια από την Ταϊτή, 1800 μίλια από τη Νέα Ζηλανδία και περισσότερο από 4500 μίλια από την Αμερική.

Τις επόμενες μέρες οι ναυαγοί κατασκεύασαν ένα μεταλλουργείο και χρησιμοποιώντας τα μεταλλεύματα που υπήρχαν στο νησί κατόρθωσαν να φτιάξουν διάφορα εργαλεία, όπως αξίνες, πριόνια, σφυριά και καρφιά.

Είχε φτάσει όμως Μάιος, ο οποίος σ' εκείνο το ημισφαίριο αντιστοιχεί με τον δικό μας Νοέμβριο. Έμπαινε λοιπόν χειμώνας και έπρεπε να φροντίσουν για μόνιμη κατοικία. Ο Σμιθ τους προειδοποίησε ότι εκτός από τα αγρίμια του νησιού κινδύνευαν και από πειρατές που ίσως σύχναζαν σε αυτά τα νερά.

-Μα τότε θα πρέπει να χτίσουμε ένα φρούριο, είπε ο Πένκροφ.

-Προτείνω να ψάξουμε πρώτα μήπως βρούμε μια έτοιμη κατοικία που θα μας γλιτώσει από πολλή δουλειά, απάντησε ο Σμιθ.

Το μυαλό του πανέξυπνου μηχανικού απασχολούσε ο γρανιτένιος όγκος που βρισκόταν δίπλα στη λίμνη και έκλεινε την πλευρά προς

τη θάλασσα.

Ξεκίνησαν όλοι και σε λίγη ώρα ήταν κοντά στη λίμνη. Καθώς περπατούσαν στην όχθη ο Τοπ άρχισε να δείχνει σημάδια ανησυχίας και ξαφνικά όρμησε προς τα νερά. Ξαφνικά, και ενώ βρισκόταν έξι-εφτά μέτρα μακριά από την όχθη, ένα τεράστιο κεφάλι ξεπρόβαλλε από τα νερά.

-Είναι μια φώκαινα, φώναξε ο Άρμπερτ.

Το τεράστιο κήτος άρπαξε τον Τοπ και εξαφανίστηκαν μέσα στα βαθιά νερά, προτού προλάβει κανείς τους να κάνει κάτι. Κατάλαβαν πως το σκυλί ήταν χαμένο, όμως, καθώς τα νερά άφριζαν, ο Τοπ πετάχτηκε τρία μέτρα ψηλά από την επιφάνεια της λίμνης και κολυμπώντας βγήκε στην όχθη. Μετά από λίγο τα νερά κοκκίνισαν και το άψυχο σώμα της φώκαινας ανέβηκε στην επιφάνεια με μια μεγάλη πληγή στο λαιμό.

Αναρωτήθηκαν ποιος θα μπορούσε να σκοτώσει αυτό το κήτος που ζύγιζε πέντε τόνους, αλλά η απορία τους έμεινε αναπάντητη.

ΑΝΑΤΙΝΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΛΙΜΝΗ

Την άλλη μέρα το πρωί ο Κύρος Σμιθ και ο Γεδεών Σπίλετ επισκέφτηκαν και πάλι τη λίμνη. Μετά από προσεκτική παρατήρηση ο μηχανικός κατάλαβε πως το νερό της λίμνης έφευγε από ένα κοίλωμα του γρανιτένιου όγκου, το οποίο βρισκόταν ένα μέτρο περίπου κάτω από την επιφάνεια της λίμνης.

-Θα ανοίξουμε μια άλλη διέξοδο για να φύγουν τα νερά και να αποκαλυφθεί το κοίλωμα, είπε ο Σμιθ.

-Μα η όχθη αυτή είναι από γρανίτη, παρατήρησε ο δημοσιογράφος.

-Λοιπόν θα ανατινάξουμε τον γρανίτη, του απάντησε ο μηχανικός.

Γύρισαν πίσω και ο Σμιθ είπε σε όλους ότι θα κατασκεύαζαν εκρηκτικές ύλες από τα ορυκτά του νησιού για να ανατινάξουν την όχθη της λίμνης. Όλοι ενθουσιάστηκαν και έπεσαν με όρεξη στη δουλειά. Μετά από μέρες και αφού χρησιμοποίησαν δεκάδες υλικά, είχαν στα χέρια τους ένα δοχείο νιτρογλυκερίνης.

Στις 12 Μαΐου συγκεντρώθηκαν όλοι στην ανατολική πλευρά της

λίμνης και κάτω από τις οδηγίες του Κύρου Σμιθ έκαναν τις τελευταίες προετοιμασίες. Όταν όλα ήταν έτοιμα άναψαν το φυτίλι και απομακρύνθηκαν αρκετά. Μετά από λίγο μια τρομακτική έκρηξη συγκλόνισε όλη τη γύρω περιοχή. Έτρεξαν όλοι στη λίμνη. Η γρανιτένια όχθη είχε σχιστεί και το νερό χυνόταν ελεύθερο προς τη θάλασσα.

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙΑ ΠΟ ΓΡΑΝΙΤΗ

Καθώς τα νερά της λίμνης χαμήλωσαν φάνηκε η είσοδος της σήραγγας στα πλευρά του γρανιτένιου όγκου.

Ανάβοντας δαδιά μπήκαν όλοι μέσα στο άνοιγμα και άρχισαν να προχωρούν προσεκτικά. Ο Τοπ όμως προχώρησε μπροστά και

γρήγορα τον έχασαν από τα μάτια τους.

Μετά από αρκετή ώρα κατάβασης έφτασαν σε μια τεράστια και μεγαλοπρεπή σπηλιά, όπου για πρώτη φορά πατούσε το πόδι του άνθρωπος. Στο δάπεδο της σπηλιάς υπήρχε ένα

βαθύ πηγάδι και κατάλαβαν ότι από εκεί έφευγαν τα νερά προς τη θάλασσα.

-Να η κατοικία μας, είπε ο Κύρος Σμιθ και όλοι συμφώνησαν.

Μετά, με τις αξίνες τους, άνοιξαν ένα άνοιγμα στον τοίχο που έβλεπε προς τη θάλασσα και η σπηλιά φωτίστηκε άπλετα. Ήταν τέτοιες οι διαστάσεις της που έμοιαζε με ανάκτορο. Αποφάσισαν να βαφτίσουν τη σπηλιά Γρανιτοπαλάτι.

Τις επόμενες μέρες άνοιξαν και άλλα παράθυρα καθώς και μία πόρτα και έχτισαν πέντε δωμάτια στο εσωτερικό της σπηλιάς και μία αποθήκη.

Καθώς ο χειμώνας πλησίαζε φρόντιζαν να έχουν αρκετές προμήθειες από κυνήγι. Μάζεψαν και ξύλα για να ανάβουν φωτιά να ζεσταίνονται. Από κορμούς δέντρων έφτιαξαν καθίσματα και τραπέζια. Οι δουλειές δεν τους έλειπαν.

Όλο αυτό τον καιρό ο Σμιθ παρατηρούσε σιωπηλός το σκυλί του να πηγαίνει στο στόμιο του πηγαδιού και να γαβγίζει κι αναρωτιόταν ποια μυστηριώδης παρουσία ανησυχούσε τον Τοπ. Η απορία του όμως μεγάλωσε όταν, σε ένα μικρό αγριογούρουνο που σκότωσαν, βρήκαν ένα σκάγι από όπλο.

ΕΙΝΑΙ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟ ΤΟ ΝΗΣΙ;

Αυτή η ανακάλυψη τους παραξένεψε πολύ όλους. Αν κάποιος βρισκόταν στο νησί πως δεν τον είχαν αντιληφθεί; Ο Σμιθ τους συνέστησε να είναι προσεκτικοί και να μην απομακρύνονται.

Το άλλο πρωί ο Πένκροφ άρχισε να κατασκευάζει μια βάρκα για να μπορέσουν να εξερευνήσουν το νησί. Όταν τελείωσε η κατασκευή της πήγαν στην αμμουδιά για να τη ρίξουν στη θάλασσα και τότε έκαναν μια ανακάλυψη. Μισοβυθισμένο μέσα στην άμμο βρήκαν ένα μεγάλο κιώτιο.

Όταν το άνοιξαν είδαν με έκπληξη ότι περιείχε δεκάδες χρήσιμα πράγματα. Όλων των ειδών τα εργαλεία βρίσκονταν εκεί μέσα κι ακόμη τουφέκια, μαχαίρια και εκρηκτικές ύλες. Βρήκαν ακόμη διάφορα όργανα, όπως διαβήτη, τηλεσκόπιο, πυξίδα και θερμόμετρο.

Υπήρχαν ακόμη ρούχα και κουζινικά σκεύη, καθώς και πολλά βιβλία. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν από πού προερχόταν αυτό το πολύτιμο κιβώτιο, αλλά ένοιωθαν πως τους το είχε στείλει η Θεία Πρόνοια.

Μετέφεραν τα ευρήματά τους στο Γρανιτοπαλάτι και την άλλη μέρα ξεκίνησαν με τη βάρκα τους να εξερευνήσουν το νησί. Συνάντησαν στο ταξίδι τους πολλά ζώα και βρήκαν την ευκαιρία να κυνηγήσουν μερικά από αυτά.

Αποφάσισαν να περάσουν το βράδυ τους σε μια σπηλιά που βρήκαν, αλλά μόλις πλησίασαν, ένας αιλουρόπαρδος φάνηκε στο άνοιγμά της και τους επιτέθηκε. Την τελευταία στιγμή ο Σπίλετ τον πυροβόλησε ανάμεσα στα μάτια και κατάφερε να τον σκοτώσει.

Διανυκτέρευσαν στη σπηλιά και την άλλη μέρα συνέχισαν την εξερεύνησή τους. Κάτω από ένα ψηλό δέντρο ο Τοπ άρχισε να γαβγίζει και στα κλαδιά του δέντρου ανακάλυψαν ότι είχε απομείνει

από το αερόστατό τους.

Αργά το απόγευμα γύρισαν στο Γρανιτοπαλάτι κουρασμένοι, αλλά η έκπληξή τους ήταν μεγάλη όταν ανακάλυψαν ότι η σχοινένια σκάλα δεν ήταν στη θέση της. Ποιος την είχε πάρει; Φώναζαν αλλά καμιά απάντηση δεν ήρθε. Το μυστήριο πύκνωνε!

Μόλις ξημέρωσε προσπάθησαν, ρίχνοντας ένα βέλος, να ρίξουν κάτω τη σχοινένια σκάλα, αλλά ένας πίθηκος βγήκε αστραπιαία και τη μάζεψε.

-Η κατοικία μας κυριεύτηκε από πιθήκους, είπε ο Πένκροφ.

Αποφάσισαν τότε να μουν, όπως και την πρώτη φορά, από τη σήραγγα της λίμνης. Ξαφνικά όμως οι πίθηκοι άρχισαν να βγαίνουν με κραυγές από τα παράθυρα, σαν να τους τρόμαξε κάτι και πολλοί γκρεμίστηκαν στην ακρογιαλιά. Εντελώς απρόοπτα ένα χέρι έριξε την ανεμόσκαλα κάτω κι έτσι μπόρεσαν να ανέβουν επάνω. Τα δωμάτια και οι αποθήκες δεν είχαν πειραχτεί από τους πιθήκους και αυτό τους καθησύχασε. Εκείνη τη στιγμή ένας πίθηκος εμφανίστηκε στο δωμάτιο και πέφτοντας όλοι επάνω του τον αιχμαλώτισαν.

-Ας μη τον σκοτώσουμε, είπε ο Σμιθ. Θα τον κάνουμε υπηρέτη. Ο Πένκροφ πρότεινε να τον ονομάσουν Δία.

Τις επόμενες μέρες ασχολήθηκαν με την κατασκευή μιας γέφυρας πάνω από το ποτάμι που το είχαν ονομάσει Ευχαριστία και ακόμη μετέφεραν τα υπολείμματα του αερόστατου, ώστε με το ύφασμά του να κατασκευάσουν εσώρουχα.

Δεν τους έλειπε τώρα σχεδόν τίποτα από τρόφιμα και ρουχισμό, αλλά πολύ συχνά νοσταλγούσαν τη μακρινή πατρίδα τους. Εκείνο που απασχολούσε όμως τον Κύρο Σμιθ ήταν το μυστικό του νησιού που δεν είχε κατορθώσει ακόμη να εξηγήσει.

Ωστόσο η ζωή συνεχιζόταν για όλους, ακόμη και για τον Δία, που είχε γίνει ένας τέλειος υπηρέτης. Ο Άρμπερτ μελετούσε τα βιβλία που είχαν βρει στο κιβώτιο και ότι απορίες είχε του τις έλυνε ο Σμιθ.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΑΜΠΟΡ

Μια μέρα που ξεκουράζονταν και συζητούσαν, ο Σπίλετ πρότεινε

στον Σμιθ να καθορίσουν την ακριβή θέση του νησιού τους με τα όργανα που είχαν βρει στο κιβώτιο.

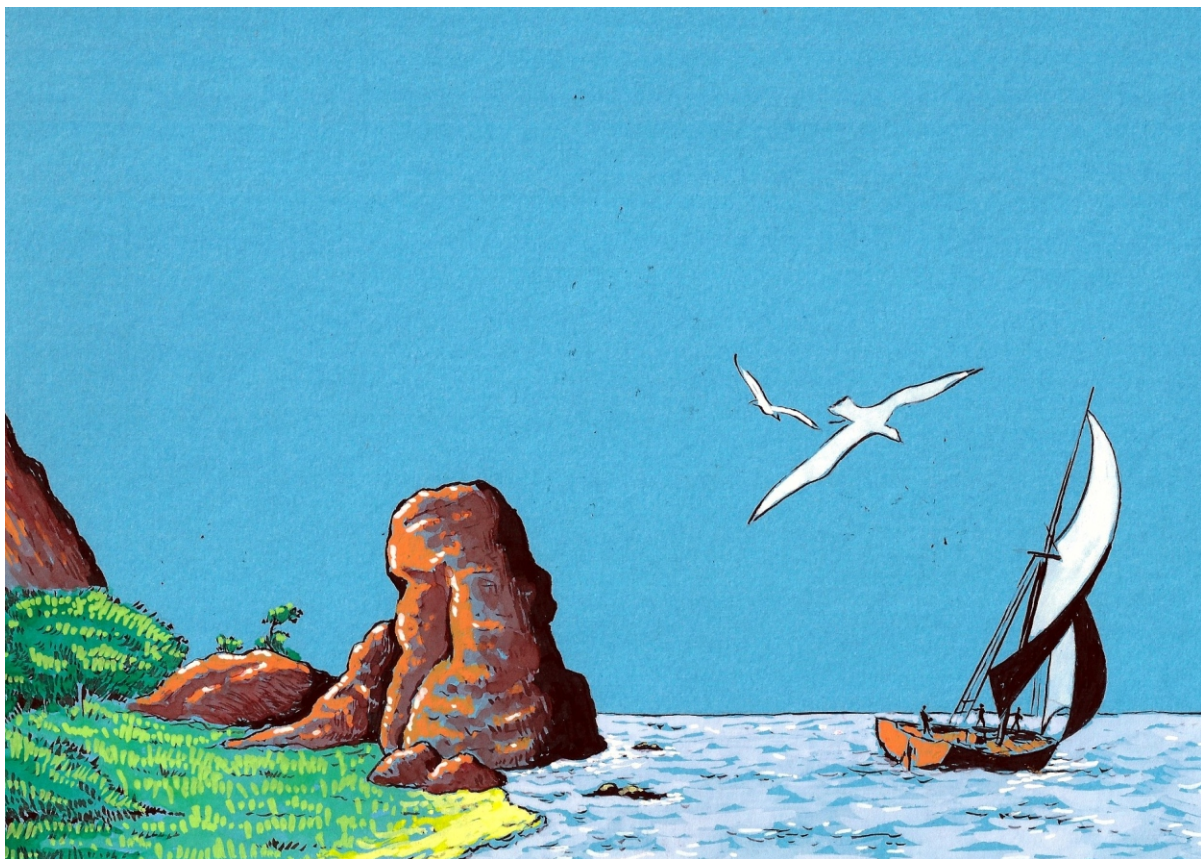
Ο Πένκροφ τους είπε πως θα έφτιαχνε ένα καϊκι για να μπορέσουν να επισκεφτούν το Ταμπόρ και ρίχτηκε αμέσως στη δουλειά.

Μια μέρα είδαν μια τεράστια φάλαινα να τριγυρνάει στα ανοιχτά του νησιού. Σκέφτηκαν πως θα τους ήταν πολύ χρήσιμη αν μπορούσαν να την πιάσουν, γιατί θα είχαν άφθονο λίπος και λάδι, αλλά αυτό ήταν προς το παρόν αδύνατο.

Ένα πρωί όμως είδαν το τεράστιο κήτος να έχει ξεβραστεί στην αμμουδιά. Από τα πλευρά του εξέιχε ένα καμάκι. Ευχαρίστησαν το Θεό για το δώρο που τους έστειλε και άρχισαν τον τεμαχισμό και την αποθήκευση της φάλαινας. Η δουλειά αυτή τους πήρε τρεις μέρες.

Στο μεταξύ η κατασκευή του καϊκιού προχωρούσε, καθώς όμως μπήκε ο Ιούνιος, που όπως είπαμε σ' εκείνα τα μέρη αντιστοιχεί με τον δικό μας χειμώνα, ο Πένκροφ αναγκάστηκε να σταματήσει τη δουλειά του, με σκοπό να τη συνεχίσει το καλοκαίρι.

Στις 30 Ιουνίου έπιασαν ένα αλμπατρός που ο Άρμπερτ το είχε πληγώσει ελαφρά στο πόδι. Τότε ο Σπίλετ έγραψε ένα γράμμα, στο

οποίο παρακαλούσε όποιον το έβρισκε, να το έστελνε στα γραφεία της εφημερίδας «Κήρυκας της Νέας Υόρκης». Έβαλε το γράμμα σε μία σακούλα από χοντρό πανί και την κρέμασε στο λαιμό του μεγαλόσωμου πουλιού. Έπειτα το άφησαν ελεύθερο κι εκείνο πέταξε προς τα δυτικά.

Καθώς ο χειμώνας προχωρούσε κλείστηκαν στο Γρανιτοπαλάτι και βάλθηκαν να φτιάξουν πανιά για το καϊκι.

Ο Σμιθ ωστόσο παρατηρούσε τον Τοπ που πήγαινε συχνά στο στόμιο του πηγαδιού και γάβγιζε.

Ο Σεπτέμβριος όμως έφτασε και έφερε μαζί του το τέλος του χειμώνα. Στις 15 του μήνα το καϊκι ήταν έτοιμο και μια μέρα που ο καιρός ήταν κατάλληλος, το έριξαν στη θάλασσα και ανοίχτηκαν 3-4 μίλια από την ακτή.

-Κοιτάξτε τι όμορφο φαίνεται το νησί μας από εδώ, είπε ο Άρμπερτ.

Καθώς επέστρεφαν κι ενώ ήταν κοντά στην ακτή, ο Άρμπερτ παρατήρησε μια μπουτίλια που επέπλεε στο νερό. Άπλωσε το χέρι του και τη σήκωσε και όταν την άνοιξαν είδαν με έκπληξη ότι περιείχε ένα μουσκεμένο χαρτί όπου ήταν γραμμένα τα εξής: «Ναυαγός...Νησί Ταμπόρ».

Συμφώνησαν αμέσως πως έπρεπε να ταξιδέψουν ως το γειτονικό νησί για να σώσουν το ναυαγό. Αφού έκαναν τις απαραίτητες ετοιμασίες, το πρωί της 11 Οκτωβρίου ο «Καλότυχος», όπως είχαν βαφτίσει το καϊκι τους, ξεκίνησε για το νησί Ταμπόρ με πλήρωμα τον Πένκροφ, τον Άρμπερτ και τον Σπίλετ ο οποίος πήγε μαζί τους και από δημοσιογραφικό ενδιαφέρον.

Το πρωί της 13 Οκτωβρίου φάνηκε στον ορίζοντα το νησάκι και μετά από λίγη ώρα πλησίασαν στις ακτές του. Ήταν κατάφυτο από δέντρα αλλά φαινόταν ακατοίκητο. Έδεσαν το καϊκι τους στη στεριά και αποβιβάστηκαν. Καθώς προχώρησαν προς το εσωτερικό του νησιού συνάντησαν πολλά ζώα αλλά κανένα ίχνος του ναυαγού. Ξαφνικά βρήκαν μια καλύβα φτιαγμένη από σανίδες και όταν μπήκαν μέσα βρήκαν ένα κρεβάτι και διάφορα αντικείμενα από καιρό εγκαταλειμμένα.

Γύρισαν στον «Καλότυχο», γευμάτισαν και επέστρεψαν για να συνεχίσουν τις έρευνές τους. Καθώς ο Άρμπερτ είχε απομακρυνθεί

λίγο από τους συντρόφους του, δέχτηκε ξαφνικά την επίθεση ενός άγριου πλάσματος που έμοιαζε σαν πίθηκος. Έβαλε τις φωνές και οι σύντροφοι του, που έτρεξαν γρήγορα, κατάφεραν να ρίξουν εκείνο το πλάσμα κάτω και να το δέσουν γερά. Και τότε με έκπληξη είδαν ότι επρόκειτο για άνθρωπο, ο οποίος όμως βρισκόταν σε άθλια κατάσταση. Τα μαλλιά και τα γένια του ήταν μακριά και μπερδεμένα, ενώ τα μάτια του κοιτούσαν αγριεμένα. Ήταν γυμνός, εκτός από ένα κουρέλι που τύλιγε τη μέση του. Δοκίμασαν να συνεννοηθούν μαζί του αλλά το μόνο που έβγαине από το στόμα του ήταν κάτι ήχοι σαν γρυλίσματα άγριου ζώου.

Αποφάσισαν να τον πάρουν μαζί τους στο νησί Λίνκολν.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΟΥ

Μετά από ένα δύσκολο ταξίδι λόγω κακοκαιρίας, έφτασαν σε τρεις μέρες στο νησί τους και παρουσίασαν το ναυαγό στους συντρόφους τους. Τον εγκατέστησαν σε ένα από τα δωμάτια του Γρανιτοπαλατιού με την ελπίδα πως σιγά-σιγά θα έβρισκε τα λογικά του.

Τις επόμενες μέρες τον κούρεψαν, του έκοψαν τα γένια και του έδωσαν καινούρια ρούχα. Τα μάτια του είχαν αρχίσει να ηρεμούν. Σιγά-σιγά άρχισε να συμμετέχει στις διάφορες δουλειές. Ένα βράδυ παρουσιάστηκε μπροστά τους και ζήτησε να τους πει την ιστορία του. -Είμαστε έτοιμοι να σας ακούσουμε, του είπε ο Σμιθ.

Με σιγανή και τρεμάμενη φωνή ο άγνωστος τους είπε πως ανήκε κάποτε στο πλήρωμα του πλοίου «Βρετανία», το οποίο κυβερνούσε ο πλοίαρχος Γκραντ. Προσπάθησε όμως, υποκινώντας μια ανταρσία, να καταλάβει το πλοίο και τότε ο πλοίαρχος Γκραντ τον αποβίβασε σε μια ακτή της Δυτικής Αυστραλίας. Αργότερα το «Βρετανία» ναυάγησε.

Μετά από δύο χρόνια ο λόρδος Γκλέναρβαν βρήκε ένα μπουκάλι στη θάλασσα με ένα σημείωμα που έλεγε πως ο πλοίαρχος Γκραντ και δύο σύντροφοί του ζούσαν σε ένα νησάκι στον Ειρηνικό Ωκεανό. Ο λόρδος αποφάσισε να βρει τον πλοίαρχο Γκραντ και ξεκίνησε το ταξίδι με τη θαλαμηγό του «Ντύνκαν».

Φτάνοντας στη δυτική ακτή της Αυστραλίας, η τύχη τα έφερε έτσι ώστε να συναντήσει τον άγνωστο και τότε εκείνος προσπάθησε με δόλιο τρόπο να τον παραπλανήσει για να

του πάρει το πλοίο. Δεν τα κατάφερε όμως και ο λόρδος Γκλέναρβαν αποφάσισε, για να τον τιμωρήσει, να τον αφήσει στο πρώτο νησί που θα συναντούσαν. Το νησί που διάλεξε ο λόρδος Γκλέναρβαν ήταν το Ταμπόρ και από σύμπτωση εκεί βρισκόταν ο πλοίαρχος Γκραντ με τους συντρόφους του.

-Με άφησαν εκεί, είπε ο Μπεν Τζόις, αυτό ήταν το όνομα του άγνωστου, και τα πρώτα χρόνια προσπάθησα με τη δουλειά να εξιλεωθώ από τα αμαρτήματά μου. Όμως η μοναξιά σάλεψε το μυαλό μου και μετά από λίγα χρόνια έφτασα στην άγρια κατάσταση που με βρήκατε.

Καθώς τελείωσε τη διήγησή του δάκρια κύλησαν από τα μάτια του Τζόις.

-Είμαι σίγουρος ότι ο Θεός σας συγχώρησε, είπε ο Σμιθ, αλλά ήθελα να σας ρωτήσω κάτι. Πότε ρίζατε εκείνο το σημείωμα στη θάλασσα;

-Δεν έριξα ποτέ κανένα σημείωμα στη θάλασσα, απάντησε εκείνος.

-Τα μυστήρια αυτού του νησιού πληθαίνουν, είπε σκεπτικός ο μηχανικός.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ

Είχαν περάσει περίπου δύομισι χρόνια από την ημέρα που οι ναυαγοί του αερόστατου είχαν πέσει στο νησί Λίνκολν, όταν το πρωινό της 17^{ης} Οκτωβρίου συνέβη κάτι συνταρακτικό. Ένα καράβι φάνηκε σαν

ένα μικρό σημαδάκι στον ορίζοντα και γρήγορα κατάλαβαν πως κατευθυνόταν προς το νησί τους.

Οι άποικοι αναστατώθηκαν. Η σωτηρία τους τώρα φαινόταν σίγουρη. Γρήγορα όμως απογοητεύτηκαν. Όταν πλησίασε αρκετά το καράβι είδαν ότι η σημαία στο μεσαίο κατάρτι του ήταν πειρατική.

Αμέσως ρίχτηκαν στη δουλειά για να εξαφανίσουν τα ίχνη που θα πρόδιδαν τη παρουσία τους στους πειρατές.

Επειδή δεν ήξεραν πόσοι ήταν οι πειρατές, προθυμοποιήθηκε ο Μπεν Τζόις να κολυμπήσει ως το καράβι για να εκτιμήσει την κατάσταση. Οι άλλοι συμφώνησαν μαζί του αλλά του είπαν να προσέχει.

Μόλις νύχτωσε, ο παλιός ναυτικός κολύπησε ως το πειρατικό καράβι και από την αλυσίδα σκαρφάλωσε στο κατάστρωμα. Γρήγορα διαπίστωσε πως οι πειρατές ήταν γύρω στους πενήντα. Δύσκολα θα τους αντιμετώπιζαν.

Προσπάθησε τότε να βάλει φωτιά στην αποθήκη με τα πυρομαχικά για να ανατινάξει το καράβι, αλλά τον πήραν είδηση και θα τον είχαν σκοτώσει αν δεν προλάβαινε να πηδήξει στη θάλασσα και να κολυμπήσει προς το νησί. Τώρα όμως οι πειρατές ήξεραν πως το νησί ήταν κατοικημένο.

Ο Σμιθ είπε πως η σωτηρία τους τώρα ήταν στα χέρια του Θεού.

Η νύχτα πέρασε χωρίς να συμβεί τίποτα και το επόμενο πρωί οι άποικοι μοίρασαν μεταξύ τους τις караμπίνες και τα τουφέκια που διέθεταν και πήραν θέσεις πίσω από τα βράχια της ακτής.

Κατά τις οχτώ μια βάρκα με επτά πειρατές πλησίασε την ακτή. Πριν αποβιβαστούν, οι άποικοι πυροβόλησαν και τέσσερις από τους πειρατές σωριάστηκαν κάτω.

Με τον ίδιο τρόπο απέκρουσαν και μια δεύτερη επιθετική απόπειρα των πειρατών.

Τότε το καράβι σήκωσε άγκυρα και άρχισε να πλησιάζει την ακτή για να χτυπήσει με τα κανόνια του τους αποίκους. Η θέση τους ήταν τώρα άσχημη. Έτρεξαν όλοι και κλείστηκαν στο Γρανιτοπαλάτι. Τα κανόνια του πειρατικού άρχισαν να ρίχνουν προς το κρησφύγετό τους. Το τέλος τους πλησίαζε. Τότε ακούστηκε ένας τρομερός κρότος και έτρεξαν όλοι προς τα παράθυρα. Είδαν με έκπληξη ότι το καράβι των πειρατών είχε χτυπηθεί από κάποια άγνωστη δύναμη, είχε κοπεί στα

δύο και βυθιζόταν με όλο το κακούργο πλήρωμά του.

Γλίτωσαν μόνο έξι από τους πειρατές οι οποίοι είχαν προλάβει να αποβιβαστούν στην ακτή.

Την άλλη μέρα, όταν τραβήχτηκαν τα νερά, πήγαν όλοι μαζί και εξέτασαν το βυθισμένο καράβι. Σύντομα ο Σμιθ ανακάλυψε ένα κομμάτι από μεταλλικό σωλήνα και ανακοίνωσε στους συντρόφους του πως το πειρατικό είχε βυθιστεί από τορπίλη.

-Και ποιος την έριξε; ρώτησαν όλοι.

-Φίλοι μου, είπε ο Σμιθ, είναι φανερό πια πως επάνω στο νησί υπάρχει κάποιο ανθρώπινο ον με μεγάλες δυνάμεις, το οποίο μας έχει

βοηθήσει πολλές φορές, όπως τώρα με τους πειρατές.

-Νομίζω πως πρέπει να τον βρούμε για να του εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας, είπε ο Μπεν Τζόις.

Όλοι συμφώνησαν μαζί του.

ΠΛΗΓΩΝΕΤΑΙ Ο ΑΡΜΠΕΡΤ

Τις επόμενες μέρες τους απασχόλησε η ύπαρξη των έξι πειρατών που κρύβονταν στο νησί τους. Ο Σμιθ τους είπε πως θα έπρεπε να προσέχουν πολύ γιατί οι πειρατές ήταν οπλισμένοι.

Μια μέρα ο Μπεν Τζόις πήγε στη στάνη που είχαν φτιάξει, δυο μίλια μακριά από το Γρανιτοπαλάτι, για να φροντίσει τα ζώα τους. Όταν πέρασαν μερικές μέρες και δεν γύρισε, όλοι ανησύχησαν. Έμεινε τότε ο Ναμπ για να φυλάει το Γρανιτοπαλάτι και οι υπόλοιποι πήγαν να βρουν τον Μπεν Τζόις.

Καθώς πλησίαζαν με προσοχή στη στάνη, ακούστηκε μια τουφεκιά και ο νεαρός Άρμπερτ σωριάστηκε χτυπημένος. Ο Σμιθ πήδηξε γρήγορα πάνω από τον φράχτη και τρύπησε με το σπαθί του τον πειρατή που είχε πυροβολήσει τον Άρμπερτ.

Έβαλαν γρήγορα το χτυπημένο παιδί μέσα στη στάνη και τον ξάπλωσαν στο κρεβάτι του Μπεν Τζόις ο οποίος ήταν άφαντος. Ο Σπίλετ που είχε σχετικές γνώσεις άρχισε να τον περιποιείται. Ο Άρμπερτ έκανε γρήγορα ψηλό πυρετό και φοβήθηκαν μήπως τον χάσουν. Ο Πένκροφ πήγαινε να τρελαθεί από την αγωνία του.

Η σφαίρα είχε τρυπήσει τα πλευρά του αγοριού, αλλά ευτυχώς είχε βγει από την άλλη πλευρά. Την Τρίτη μέρα, ευτυχώς, βρήκε τις αισθήσεις του και φαινόταν πως έχει ξεφύγει τον κίνδυνο.

-Μόλις γίνει καλά ο Άρμπερτ, είπε ο Σμιθ, θα οργώσουμε το νησί για να εξοντώσουμε τους πειρατές και ταυτόχρονα θα ψάξουμε να βρούμε τον άγνωστο ευεργέτη μας.

Πέρασαν έτσι επτά μέρες στη στάνη, περιμένοντας τον Άρμπερτ να συνέλθει για να τον μεταφέρουν στο Γρανιτοπαλάτι, όταν τους ειδοποίησε ο Ναμπ, στέλνοντας τον πίθηκο τον Δία, ότι οι πειρατές είχαν εμφανιστεί γύρω από την κατοικία τους.

Έβαλαν τότε τον Άρμπερτ σε ένα φορείο και έφυγαν όλοι για εκεί. Όταν έφτασαν είδαν με πόνο και οργή ότι οι πειρατές είχαν κάψει το μύλο, τον στάβλο και το ορνιθοτροφείο τους.

Το χειρότερο όμως ήταν πως ο Άρμπερτ είχε χάσει πάλι τις αισθήσεις του και βιάστηκαν να τον μεταφέρουν στο Γρανιτοπαλάτι.

Τις επόμενες μέρες η κατάστασή του χειροτέρεψε και καθώς ο πυρετός δεν έπεφτε, ο Σπίλετ είπε στον Σμιθ ότι μόνο αν είχαν κινίνο θα μπορούσαν να κάνουν κάτι.

Ένα βράδυ ο άτυχος Άρμπερτ έδειχνε πολύ άρρωστος και όλοι φοβήθηκαν ότι έφτανε το τέλος. Το πρωί όμως τους περίμενε μια μεγάλη έκπληξη. Καθώς μπήκαν στο δωμάτιο του αγοριού είδαν ένα μικρό κουτί πάνω στο τραπέζι. Η ετικέτα του έγραφε: «Θευκή κινίνη». Έδωσαν αμέσως το φάρμακο στο παιδί και συνέχισαν και τις επόμενες μέρες. Γρήγορα ο Άρμπερτ ανάρρωσε κι αυτό το χρωστούσε στον άγνωστο ευεργέτη τους. Πως όμως είχε κατορθώσει να μπει στο Γρανιτοπαλάτι;

ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

Στις 15 Φεβρουαρίου, καθώς ο Άρμπερτ είχε γίνει τελείως καλά, ξεκίνησαν να εξερευνήσουν το νησί. Μέσα στους σκοπούς τους ήταν να βρουν και τον Μπεν Τζόις, αν ήταν ακόμα ζωντανός.

Περιπλανήθηκαν αρκετές μέρες και σε πολλά σημεία του νησιού βρήκαν ίχνη των πειρατών αλλά όχι τους ίδιους. Αποφάσισαν να πάνε στη στάνη γιατί υποψιάζονταν ότι οι κακούργοι μπορεί να κρύβονταν εκεί. Έφτασαν βράδυ και πλησίασαν προσεκτικά. Είδαν ένα φως να καίει μέσα στη στάνη και ο Κύρος Σμιθ πήγε σιγά-σιγά στο παράθυρο. Κοίταξε μέσα και είδε ένα άντρα ξαπλωμένο στο κρεβάτι. Ήταν ο Μπεν Τζόις. Μπήκαν όλοι μέσα. Ο Μπεν Τζόις ήταν πληγωμένος και εξαντλημένος.

Ξαφνικά ο Τοπ άρχισε να γαβγίζει δυνατά και τον ακολούθησαν όλοι έξω. Τους οδήγησε στην όχθη ενός ρυακιού κι εκεί είδαν με έκπληξη τα πτώματα των πέντε πειρατών ξαπλωμένα στην όχθη.

Όταν ο Μπεν Τζόις ξύπνησε τους είπε πως οι πειρατές τον είχαν

αιχμαλωτίσει και δεν τον σκότωσαν επειδή τον αναγνώρισαν πως ήταν παλιός τους σύντροφος. Προσπάθησαν να τον πάρουν με το μέρος τους αλλά εκείνος αρνήθηκε και τότε τον φυλάκισαν σε μία σπηλιά. Από τη μακρόχρονη φυλάκισή του εξαντλήθηκε και έπεσε σε λήθαργο.

-Μα τότε πως βρέθηκα από εκείνη τη σπηλιά εδώ, αναρωτήθηκε ο Μπεν Τζόις.

-Και ποιος σκότωσε τους πειρατές, είπε ο Σμιθ.

Κατάλαβαν όλοι πως η μυστηριώδης παρουσία του νησιού είχε βάλει το χέρι της.

Τώρα που δεν είχαν πια το φόβο των πειρατών αποφάσισαν να αφοσιωθούν στην έρευνα και ανακάλυψη του άγνωστου προστάτη τους.

Τις επόμενες μέρες όργωσαν όλο το νησί, ερεύνησαν τις σπηλιές του βουνού, τα φαράγγια, ακόμη και στον κρατήρα του ηφαιστείου κατέβηκαν, δεν βρήκαν όμως τίποτα.

Στις 25 Μαρτίου γιόρτασαν την τρίτη επέτειο του ερχομού τους στο νησί.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

Μια και οι πειρατές είχαν καταστρέψει το καΐκι τους αποφάσισαν οι άποικοι να φτιάξουν ένα άλλο. Ο Σμιθ πρότεινε να φτιάξουν ένα μεγαλύτερο μήπως και μπορέσουν με αυτό να φύγουν από το νησί. Καθώς συμφώνησαν όλοι, ο Σμιθ άρχισε να κάνει τα σχέδια του καραβιού, ενώ οι υπόλοιποι άρχισαν να κόβουν κορμούς δέντρων και να τους μεταφέρουν στο σημείο όπου θα γινόταν η ναυπήγηση. Υπολόγισαν πως το καράβι θα ήταν έτοιμο μετά

από οχτώ μήνες.

Άρχισαν την κατασκευή και σε λίγο καιρό ο σκελετός ήταν έτοιμος. Μπήκε όμως ο χειμώνας και τους ανάγκασε να κλειστούν στο Γρανιτοπαλάτι. Τώρα όμως είχαν ζεστά ρούχα, αφθονία τροφής και πολλά ξύλα για τη φωτιά. Αισθάνονταν ευτυχισμένοι, αλλά το μόνο που τους παραξένευε ήταν το γεγονός πως είχαν περάσει εφτά μήνες και ο άγνωστος προστάτης τους δεν είχε δώσει σημεία ζωής.

Ο χειμώνας τέλειωσε αλλά τις πρώτες μέρες της άνοιξης συνέβη κάτι που τους ανησύχησε αρκετά. Στις 7 Σεπτεμβρίου, από την κορυφή του ηφαίστειου, άρχισε να βγαίνει καπνός. Έριξαν τότε όλη τους την ενέργεια στην κατασκευή του καραβιού για να το τελειώσουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙΣΜΑ

Ένα βράδυ που η θύελλα λυσομανούσε έξω κι ενώ ήταν έτοιμοι να κοιμηθούν, συνέβη ένα παράξενο γεγονός.

Ο Σμιθ είχε από καιρό εγκαταστήσει ένα τηλέγραφο μεταξύ του Γρανιτοπαλατιού και της στάνης. Όταν κάποιος ήθελε να στείλει τηλεγράφημα, χτυπούσε πρώτα ένα κουδούνι, για να ειδοποιήσει τον παραλήπτη που βρισκόταν στην άλλη άκρη.

Αυτό το κουδούνι λοιπόν αντήχησε μέσα στην ησυχία της νύχτας. Απόρησαν. Αφού ήταν όλοι εκεί, ποιος χτυπούσε το κουδούνι από τη στάνη;

-Θα είναι από τη θύελλα, είπε ο Σμιθ.

Μετά από λίγο όμως το κουδούνι χτύπησε πάλι!

Ο Σμιθ πήγε στη συσκευή κι έστειλε ένα τηλεγράφημα στη στάνη: «Τι θέλετε;».

Η απάντηση ήρθε αμέσως: «Ελάτε γρήγορα στη στάνη».

-Επιτέλους, φώναξε ο Σμιθ, ο άγνωστος αποφάσισε να παρουσιαστεί.

Ντύθηκαν γρήγορα όλοι κι έφυγαν μέσα στην καταιγίδα για τη στάνη. Έφτασαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν αλλά η στάνη ήταν άδεια. Υπήρχε όμως ένα σημείωμα πάνω στο τραπέζι που έγραφε: «Ακολουθήστε το νέο σύρμα». Βρήκαν πράγματι έξω από την καλύβα

ένα σύρμα τηλεγράφου και ακολουθώντας το έφτασαν ως την ακτή. Το σύρμα τους οδήγησε σε ένα άνοιγμα σαν σπηλιά, όπου τους περίμενε μια μικρή μεταλλική βάρκα, δεμένη στους βράχους.

Μπήκαν όλοι μέσα και προχώρησαν στο εσωτερικό της σπηλιάς. Για αρκετή ώρα δεν συνάντησαν τίποτα, αλλά ξαφνικά, στο βάθος αυτής της τεράστιας σπηλιάς, διέκριναν ένα φως το οποίο φώτιζε απόκοσμα όλο το γύρω χώρο.

Όταν πλησίασαν αρκετά είδαν ότι το φως προερχόταν από τα φινιστρίνια ενός σκάφους που είχε μήκος περίπου ογδόντα μέτρα και εξέιχε τέσσερα μέτρα από την επιφάνεια της θάλασσας.

-Είναι εκείνος, δεν μπορεί παρά να είναι εκείνος, είπε ταραγμένος ο Κύρος Σμιθ.

Ανέβηκαν όλοι στο σκάφος και από ένα άνοιγμα μπήκαν στο εσωτερικό του. Αφού πέρασαν από ένα σαλόνι, πλούσια στολισμένο, έφτασαν σε μια βιβλιοθήκη στο βάθος της οποίας υπήρχε μία πόρτα. Την άνοιξαν και μπήκαν σε μια μεγάλη αίθουσα γεμάτη αριστουργήματα της τέχνης. Πάνω σε μια πολυτελέστατη πολυθρόνα ήταν ξαπλωμένος ένας άνθρωπος, ο οποίος δεν έδειξε να πρόσεξε την παρουσία τους.

Τότε ο Σμιθ είπε:

-Πλοίαρχε Νέμο, μας ζητήσατε; Ήρθαμε!

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο άνθρωπος εκείνος ανασηκώθηκε με δυσκολία. Παρατήρησαν ότι είχε ένα πρόσωπο ευγενικό με μάτια διαπεραστικά, μαλλιά λευκά και μακρυά, λευκή γενειάδα.

-Δεν έχω όνομα κύριε, είπε στον Σμιθ.

-Σας ξέρω, απάντησε εκείνος.

-Λίγο με ενδιαφέρει... πρόκειται να πεθάνω, ψιθύρισε.

Τους έκανε νόημα να καθίσουν. Όλοι τον παρατηρούσαν με προσοχή και σεβασμό. Αυτός λοιπόν ήταν ο προστάτης τους

Ο Σμιθ του εξήγησε πως ένας γάλλος καθηγητής, ο οποίος με δύο συντρόφους του είχε φιλοξενηθεί πριν από δεκαέξι χρόνια από τον

πλοίαρχο Νέμο πάνω στο «Ναυτίλο» έτσι λεγόταν το σκάφος- είχε γράψει αργότερα ένα βιβλίο όπου περιέγραφε την περιπέτειά τους. Το βιβλίο είχε τίτλο «Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα» κι έτσι όλος ο κόσμος έμαθε για τον πλοίαρχο Νέμο.

-Αυτά που έμαθαν είναι πολύ λίγα, αναστέναξε ο πλοίαρχος.

Με σιγανή φωνή έπειτα άρχισε να τους διηγείται την ιστορία του.

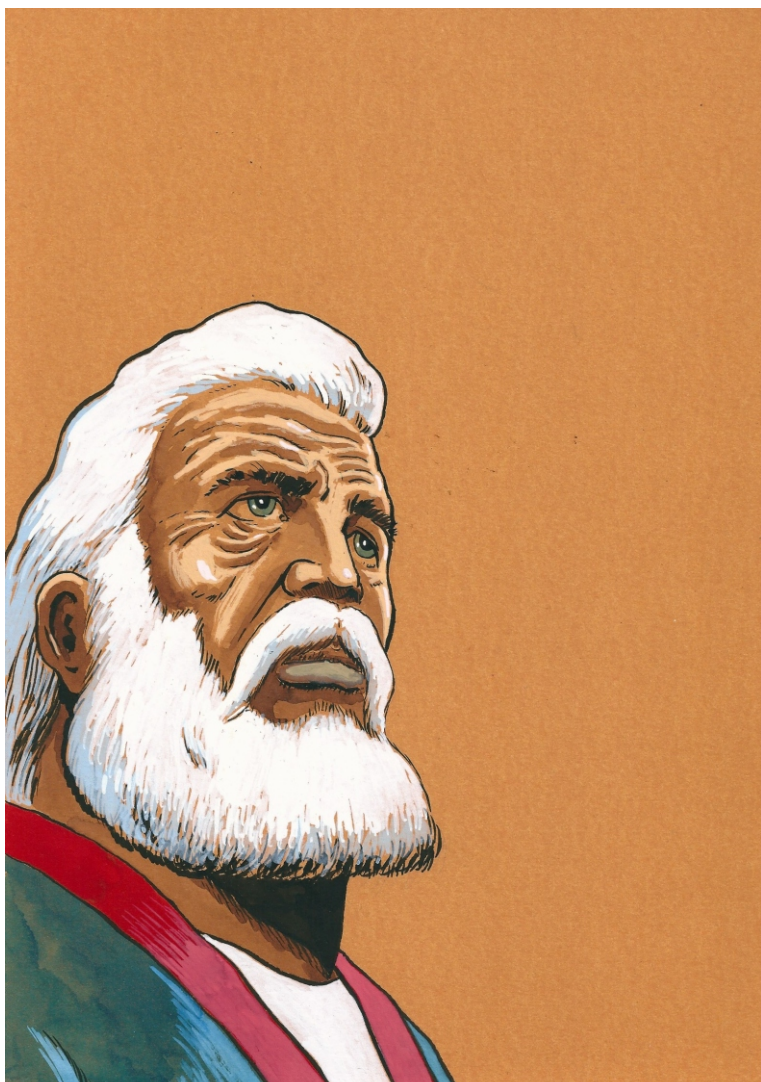
Ο πλοίαρχος Νέμο ήταν στην πραγματικότητα ο Ινδός πρίγκιπας Ντακάρ. Είχε πάρει μεγάλη μόρφωση στα μεγαλύτερα πανεπιστήμια της Ευρώπης. Σκοπός της ζωής ήταν να απελευθερώσει την πατρίδα του από τους δυνάστες της, τους Άγγλους. Ο πρίγκιπας είχε παντρευτεί μια Ινδή αρχοντοπούλα και είχαν αποκτήσει δύο παιδιά.

Το 1857 ηγήθηκε μιας μεγάλης επανάστασης. Οι Άγγλοι όμως κατάφεραν να πνίξουν αυτή την εξέγερση μέσα στο αίμα. Για να εκδικηθούν τον πρίγκιπα σκότωσαν τον πατέρα του, τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Αηδιασμένος, πήρε όλη την περιουσία του και είκοσι πιστούς συντρόφους του και εξαφανίστηκε από το πρόσωπο της γης. Αποφάσισε να ζήσει στα βάθη των θαλασσών, όπου κανένας δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει.

Σε ένα έρημο νησί του Ειρηνικού, σύμφωνα με τις οδηγίες του, οι σύντροφοί του κατασκεύασαν τον «Ναυτίλο».

Γύρισε για χρόνια όλους

τους ωκεανούς και συγκέντρωσε αμύθητους θησαυρούς από βυθισμένα πλοία.

Με τα χρόνια όμως οι σύντροφοί του πέθαναν ένας-ένας και εδώ και έξι χρόνια είχε αποσυρθεί κι εκείνος με το «Ναυτίλο» στο νησί Λίνκολν, περιμένοντας το τέλος του.

Όταν οι ναυαγοί έφτασαν στο νησί τους παρακολούθησε και όταν είδε ότι ήταν τίμιοι και εργατικοί, αποφάσισε να τους βοηθήσει.

Αυτός είχε σώσει τον Σμιθ, είχε ρίξει τον Τοπ έξω από τη λίμνη, είχε αφήσει το κιβώτιο στην ακρογιαλιά, είχε ρίξει την ανεμόσκαλα από το Γρανιτοπαλάτι και τους είχε ειδοποιήσει με το σημείωμα στο μπουκάλι για τον Μπεν Τζόις. Αυτός ακόμη είχε βυθίσει το πλοίο των πειρατών. Αυτός, τέλος έσωσε τον Άρμπερτ με το κινίνο και είχε σκοτώσει τους πέντε πειρατές.

Ο Άρμπερτ πλησίασε τον πλοίαρχο Νέμο και γονατίζοντας, του φίλησε το χέρι.

-Παιδί μου, του είπε εκείνος, να είσαι ευλογημένο.

Με σιγανή φωνή έπειτα τους είπε την τελευταία επιθυμία του. Ήθελε, αφού πεθάνει, να κλείσουν ερμητικά το «Ναυτίλο» και ανοίγοντας δύο εισόδους στη πρύμνη, να βυθίσουν το υποβρύχιο μαζί με τον ίδιο. Ο Σμιθ του το υποσχέθηκε.

Τους είπε τότε να πάρουν ένα χρηματοκιβώτιο γεμάτο διαμάντια. Έπειτα φώναξε κοντά του τον Σμιθ και του ψιθύρισε μυστικά κάτι στο αυτί.

Την άλλη μέρα ο πλοίαρχος Νέμο έσβησε και οι άποικοι πραγματοποίησαν την τελευταία επιθυμία του.

Ο «Ναυτίλος» βυθίστηκε αργά στο βυθό της σπηλιάς και μετά από λίγη ώρα έσβησαν και τα φώτα του.

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

Τις επόμενες μέρες οι άποικοι ασχολήθηκαν με τη ναυπήγηση του караβιού.

Τώρα που είχε πεθάνει ο πλοίαρχος Νέμο, ένοιωθαν όλοι να τους λείπει η ισχυρή προστασία του. Εκείνο που τους ανησυχούσε πολύ

όμως ήταν οι πυκνοί καπνοί που έβγαιναν από το ηφαίστειο. Ο Σμιθ καταλάβαινε πως ήταν πολύ πιθανή μια μεγάλη έκρηξη.

Αποφάσισαν να επιταχύνουν την κατασκευή του караβιού. Με το πέρασμα των ημερών το ηφαίστειο είχε αγριέψει ακόμα πιο πολύ, ξερνώντας φωτιά και πυρακτωμένες πέτρες. Μαύρος καπνός κάλυπτε, μόνιμα τώρα, μεγάλες περιοχές του νησιού. Ακόμα και τα ζώα ήταν ανήσυχα.

Ένα πρωί ο Σμιθ τους συγκέντρωσε όλους και τους αποκάλυψε το μυστικό που του είχε ψιθυρίσει ο πλοίαρχος Νέμο. Το νησί τους, σύμφωνα με έρευνες που είχε κάνει ο πλοίαρχος, επρόκειτο να καταστραφεί τελείως. Και φαίνεται πως ήταν πια ζήτημα ημερών να πραγματοποιηθεί αυτή η μεγάλη καταστροφή.

Όλοι λυπήθηκαν για τη τύχη που περίμενε το αγαπημένο τους νησί.

Στις 23 Ιανουαρίου είχαν προχωρήσει αρκετά το καράβι τους αλλά το βράδυ της ίδιας μέρας ακούστηκε ένας τρομερός κρότος και από το στόμιο του ηφαιστείου άρχισαν να βγαίνουν τεράστιες φλόγες.

Τις επόμενες μέρες και ενώ δούλευαν σαν τρελοί για να τελειώσουν το καράβι, ποταμοί λάβας άρχισαν να τρέχουν από τις πλαγιές του

ηφαιστείου.

Στις 8 Μαρτίου αποφάσισαν να ρίξουν το καράβι τους στη θάλασσα το άλλο πρωί και να φύγουν.

Το βράδυ όμως ακούστηκε μια τρομερή έκρηξη και κομμάτια του νησιού άρχισαν να τινάζονται στον αέρα και να βυθίζονται στη θάλασσα. Η μεγάλη καταστροφή είχε αρχίσει.

Μετά από λίγες ώρες το μόνο που είχε απομείνει από αυτό το πανέμορφο νησί ήταν ένας βράχος, μήκους δέκα μέτρων, πάνω στον οποίο είχαν βρει καταφύγιο οι άποικοι.

Είχαν λίγα τρόφιμα μαζί τους, αλλά η θέση τους ήταν απελπιστική, καθώς το καράβι τους είχε γίνει κομμάτια. Κατάλαβαν πως το τέλος τους πλησίαζε.

Τις επόμενες μέρες, καθώς τα τρόφιμά τους τελείωναν, οι δυνάμεις τους άρχισαν να τους εγκαταλείπουν. Δεν είχαν πια καμιά ελπίδα.

Ένα πρωί που ήταν όλοι σχεδόν αναίσθητοι, ο Μπεν Τζόις ανασήκωσε αδύναμα το κεφάλι του και έριξε μια απελπισμένη ματιά στην έρημη θάλασσα. Μα τι ήταν αυτό που ερχόταν προς το μέρος τους; Ένα καράβι! Του φάνηκε ότι έβλεπε οπτασία. Το «Ντύνκαν» ψιθύρισε κι έπεσε αναίσθητος.

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Όταν συνήλθαν οι ναυαγοί μέσα σε μία καμπίνα, τους φάνηκε απίστευτο ότι είχαν σωθεί.

Όπως έμαθαν αργότερα, το «Ντύνκαν», με κυβερνήτη τον Ρόμπερτ, γιο του πλοίαρχου Γκραντ, είχε πάει στο Ταμπόρ για να παραλάβει τον Μπεν Τζόις, μετά τη δωδεκάχρονη εξορία του.

-Μα πως ξέρατε ότι βρισκόμαστε εδώ, ρώτησε ο Σμιθ.

-Από το σημείωμα που είχατε αφήσει στην καλύβα, στο Ταμπόρ, είπε ο Ρόμπερτ.

-Ο πλοίαρχος Νέμο, είπε ο Σμιθ. Μας προστάτευσε ακόμα και μετά το θάνατό του.

Δάκρυσαν όλοι.

Ύστερα από δεκαπέντε μέρες οι ναυαγοί έφτασαν στην Αμερική. Ο εμφύλιος είχε τελειώσει.

Με τους θησαυρούς που είχε το χρηματοκιβώτιο -ο Μπεν Τζόις είχε φροντίσει να το περισώσει- αγόρασαν μια μεγάλη έκταση στην Αϊόβα και ίδρυσαν μια αποικία στην οποία έδωσαν το όνομα του νησιού τους. Είχαν ορκιστεί να ζήσουν όλοι μαζί και τώρα που μπορούσαν να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους, ήταν ευτυχισμένοι.

Δεν ξέχασαν όμως ποτέ εκείνο το νησί όπου έφτασαν φτωχοί και γυμνοί κι εκείνο τους φιλοξένησε και ικανοποίησε τις ανάγκες τους για τέσσερα χρόνια.

Το νησί από το οποίο δεν απόμενε παρά ένα κομμάτι γρανίτης, που το χτυπούσαν τα κύματα του Ειρηνικού, εκείνο το νησί στο οποίο αναπαυόταν ο πλοίαρχος Νέμο.

